

Arrest

nr. 74 101 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. BAELE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 februari 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 29 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Karungalicholai, Puttalam district, Sri Lanka. Sinds 2004 was u lid van de United National Party (UNP). Tijdens verkiezingcampagnes hielp u de partij met het voeren van propaganda. Op 16 januari 2010, tien dagen voor de presidentsverkiezingen, vond er een confrontatie plaats tussen leden van de UNP en leden van de regeringspartij United People's Freedom Alliance (UPFA). Relschoppers van de UPFA vielen de woning aan van Pradeshiya Sabha voorzitter A.S. waar zich een kantoor bevond van de UNP en die er een bijeenkomst hield. A.S. werd hierop kwaad en begon te schieten op de relschoppers. Enkele UPFA-leden werden met schotwonden overgebracht naar het ziekenhuis waar één van hen aan zijn verwondingen overleed. A.S. zou sindsdien spoorloos zijn. Drie dagen na het incident, op 19 januari 2010, ging u naar een jongerenbijeenkomst van de UNP in Anamaduru. Na afloop, omstreeks 23.00u, keerde u samen met een vriend per motorfiets terug naar huis. Onderweg werden jullie langs achter ingehaald door drie motorfietsen. De belagers wezen naar u en zeiden "Dit is hem! Dit is M.!". Uw vriend werd weg geduwd en vluchtte. U stapte af. De belagers haalden hun zwaarden boven en sneden u daarmee in uw nek. U voelde bloed en verloor uw bewustzijn. Toen u de dag nadien weer bij bewustzijn kwam, lag u in het ziekenhuis. Daar merkte u dat de belagers u eveneens hadden verwond aan uw rug en uw pols. De politie kwam naar het ziekenhuis maar u was te zwak voor ondervraging. Uw vriend die bij u was op het moment van de feiten legde wel verklaringen af. Ondanks dat u nog niet hersteld was, verliet u de dag voor de verkiezingen het ziekenhuis en werd u voor uw eigen veiligheid overgebracht naar uw oom en tante in Kochikodai. De UPFA won de verkiezingen en bleef daarmee aan de macht. Op 17 februari 2010 ging u naar een privé-ziekenhuis om uw hechtingen te laten verwijderen. Nog diezelfde dag verliet u Sri Lanka. Via uw oom was u in contact gekomen met een reisagent die u naar Australië zou brengen. In Wennappuwa, een dorpje aan de kust, vertrok u per boot. U had daarbij geen documenten op zak. Op 26 februari 2010 meerde de boot aan. De volgende dag kwam iemand u en nog vijf andere Tamils ophalen en bracht jullie naar zijn thuis. Toen kwam u te weten dat u niet in Australië was maar wel in Maleisië. Uiteindelijk diende u bijna 10 maanden te wachten alvorens uw reis werd verder gezet. Gedurende deze periode verliet u slechts twee keer het huis waar u verbleef. Op 22 december 2010 verliet u Maleisië en reisde u opnieuw per boot verder. Op 31 januari 2011 kwam u aan op een onbekende plaats. Daar werd u samen met negen andere personen door twee mensen begeleid naar een woning. U bleef daar tot de volgende avond. Toen werd u met een bestelwagen naar België gebracht waar u op 2 februari 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw nationale identiteitskaart, uw geboorteakte, een attest van een parlements lid, een attest van uw advocaat en een internetartikel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel objectief begin van bewijs voorlegt ter staving van uw asielrelaas. De bewijslast berust nochtans in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn verklaringen. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Wanneer u gevraagd werd naar een attest van uw ziekenhuisopname nadat u was aangevallen door leden van de UPFA stelde u daar geen bewijs meer van te bezitten. U verklaarde echter wel dat u nadien een X-ray hebt laten maken en dat uw moeder hiervan nog wel een kaart bezit. Toen u gevraagd werd of het mogelijk zou zijn om dit document te laten opsturen, antwoordde u bevestigend. Voorts verklaarde u misschien ook nog attesten van de privékliniek te kunnen bezorgen (zie gehoorverslag CGVS pp. 11-12). U kreeg bijna een maand de tijd om deze documenten te bezorgen. Na deze termijn liet uw advocaat op 1 september 2011 echter weten dat uw moeder niet meer over de documenten beschikte en dat u uw moeder zou vragen naar het ziekenhuis te gaan teneinde een kopie van uw medisch dossier op te vragen. Drie weken later, op 21 september 2011, laat u echter via uw advocaat weten dat het ziekenhuis weigert een kopie van uw medisch dossier aan uw moeder te geven of op te sturen. U maakt nergens gewag van eventuele verdere stappen die u hebt ondernomen om toch de gevraagde documenten te bekomen. Uit niets blijkt dat u zelf het ziekenhuis hebt gecontacteerd om hen te overtuigen van het belang van deze documenten. Noch is er enige indicatie dat u contact opnam met een organisatie zoals het Rode Kruis die u dankzij hun connecties met de ziekenhuizen ter plaatse eventueel zouden kunnen helpen met het bekomen van uw documenten. Voorts dient te worden opgemerkt dat u naliet in België een arts te contacteren die een medisch attest omtrent de littekens zou kunnen opstellen. De vaststelling dat u behalve het contacteren van uw moeder geen verdere demarches hebt ondernomen, getuigt van een lakse houding. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van

uw verklaringen danig op de helling te staan. U legde wel een attest van een parlements lid neer, evenals een attest van een advocaat. Echter, deze attesten van uw advocaat en parlements lid werden ter uwer behoefte opgesteld en hebben bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. Bovendien stelt het CGVS vast dat in het attest van het parlements lid verschillende fouten staan die afbreuk doen aan de authenticiteit van dit document (zie groene map). Zo staat er in de titel Parlement vermeld, terwijl er in de tekst en in de stempel verkeerdelijk naar "Parliment" wordt verwezen. Zo staat er verkeerdelijk "Harassnients" en "Malpractile(s)" in de tekst en ten slotte wordt er ook "Icindy" geschreven. Het internetartikel tot slot handelt louter over de gebeurtenissen op 16 januari 2010 en heeft geen betrekking op u persoonlijk. Aangezien u geen enkel document neerlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas, dient dit louter op basis van uw verklaringen worden beoordeeld. Omwille van onderstaande redenen kan hieraan echter geen geloof worden gehecht. Bij het invullen van de CGVS vragenlijst, gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 maart 2011, verklaarde u dat leden van de UPFA u wilden vermoorden **omdat ze u verdachten van de moord op één van hun partijleden** (zie CGVS vragenlijst p. 3). Na het vervullen van deze vragenlijst werden uw eigen verklaringen voorgelezen en bevestigde u dat deze correct waren. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u in eerste instantie eveneens dat ze u verdachten van de moord. Toen enkele leden van de UPFA op 19 januari 2010 met hun motorfiets naast u kwamen rijden, zeiden ze "Hij heeft onze broer gedood! Dood hem!". Wanneer u gevraagd werd of ze dan aanwijzingen hadden dat u die persoon zou hebben gedood, stelde u dat het op de televisie al duidelijk werd gemaakt wie het slachtoffer had gedood en dat dat bij de leden van de UPFA ook wel geweten is. Plots verklaarde u **dat ze wraak wilden nemen voor de dood van één van hun leden** (zie gehoorverslag CGVS p. 11). De vaststelling dat u niet op de vraag antwoordde en sterk de indruk wekt dat men u louter uit wraak wilde vermoorden zonder dat ze u verdachten van de moord, ondermijnt op ernstige wijze uw geloofwaardigheid. Verder is ook uw verklaring dat ze gedacht hebben dat u dood was weinig geloofwaardig. Het is immers weinig aannemelijk dat u zodanig gewond was, dat u voor dood werd achtergelaten maar toch vier weken later al zo goed hersteld was dat u de hechtingen kon laten verwijderen en het land illegaal kon ontvluchten. Voorts dient te worden opgemerkt dat u zeer slecht op de hoogte bent van een eventuele gerechtelijke procedure tegen uw aanvallers. Voordat de dokters u wilden behandelen, diende de politie naar het ziekenhuis te komen. Aangezien u op dat moment te zwak was om met de politie te praten, legde uw vriend die getuige was verklaringen af (zie gehoorverslag CGVS pp. 7, 12). U weet echter niet of er een zaak werd opgestart of niet. Ook uw moeder ging nooit naar de politie om te informeren (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Hoewel uw moeder een advocaat contacteerde om hem in te lichten over wat u overkomen was, weet u ook niet of de advocaat ooit contact heeft opgenomen met de politie om meer informatie te verkrijgen over een eventuele zaak tegen uw aanvallers. De vaststelling dat u niet 2 eens weet of er na het afleggen van verklaringen effectief een zaak werd opgestart tegen uw aanvallers, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ten slotte verwijst het CGVS naar de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010). Daaruit blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil, afkomstig uit Sri Lanka, niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Bovendien hebt u deze oorlog zelf niet ingeroepen als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Sri Lanka, evenmin als dat u uw Tamil afkomst hebt ingeroepen als reden voor een onmogelijke terugkeer naar Sri Lanka. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten die nog niet zijn vermeld hierboven, kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept als "Eerste middel" de " Schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen"; de "Schending van art. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen d.d. 28.07.1957, goedgekeurd bij Wet van 26.06.1953 (B.S. 04.10.1953, hierna Conventie van

Genève)”; de “Schending van art. 1 (2° van het Protocol betreffende de Status van vluchtelingen d.d. 31.01.1967, goedgekeurd bij Wet van 27.02.1967 (B.S. 03.05.1969)” en de “ Schending van art. 3 EVRM” in, en argumenteert dat “De vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie is wel degelijk aannemelijk”. Als “Tweede middel” roept verzoeker de “Schending van de motiveringsplicht”, meer bepaald “van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31.12.1980, hierna Vreemdelingenwet)” in. Tenslotte roept verzoeker als “Derde middel” de “Schending van het algemeen beginsel van proportionaliteit” in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan in onderhavig beroep niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd is dit middel is dan ook ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker verklaart Sri Lanka te zijn ontvlucht omdat hij er als lid van de UNP gevisieerd en aangevallen werd door leden van de regeringspartij UPFA.

3.3. Verzoeker legde ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit een geboorteakte en een identiteitskaart neer, maar geen paspoort. Verzoeker verklaarde dat hij *“Verder (...) geen documenten”* had (verklaring DVZ), en hij illegaal naar België reisde *“per boot”* waarvoor hij een smokkelaar *“1,5 miljoen roepies”* betaalde (gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoeker brengt echter geen enkel nuttig gegeven aan dat enigszins kan aantonen dat hij per schip heeft gereisd. Voor zover verzoeker *“alleen naar België is gereisd”* (verklaring DVZ) en hij *“zonder documenten in de boot”* stapte kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze illegale bootreis overtuigend kan beschrijven. Verzoeker kent echter geen elementaire gegevens zoals over zijn (mede-)reizigers en kon het schip waarmee hij meevoer niet toelichten *“volgens mij, [leek] het op een vrachtschip, geen vissersschip ofzo”* (gehoorverslag CGVS, p.5), en weet zelfs niet in welk Europees land hij arriveerde *“In welk land was dat? Ik weet het niet. Het was koud en de mensen daar waren blank”* (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker toont dan ook geen illegale reis aan. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid en houden een negatieve indicatie in wat het asielrelaas betreft, minstens kan verzoeker niet aannemelijk maken geen nuttige reisdocumenten voor te kunnen leggen.

3.4. Verzoeker staat evenmin het voorgehouden asielrelaas. Verzoeker legde een attest opgesteld door een parlamentslid en een attest opgesteld door zijn advocaat neer. Bij het verzoekschrift voegt hij een nieuw attest van zijn advocaat waarvan ter terechtzitting de Nederlandse vertaling wordt neergelegd, en waarin zijn asielrelaas nogmaals bevestigd wordt. Dergelijke getuigenissen die ontegensprekelijk gesolliciteerd zijn met oog op de asielprocedure, hebben geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde relatief is en ze niet voldoende zijn om een relaas van een asielzoeker te staven. Bovendien wordt de authenticiteit van het attest van een parlamentslid ondermijnd door talrijke, opvallende taalkundige gebreken, wat verzoeker erkent in het verzoekschrift en wat zelfs indien *“het Singalees en het Tamil zijn de talen van Sri Lanka. Niet het Engels. Niet iedereen is het Engels even machtig.. Daarenboven is het ook niet evident om in het Engels te schrijven als men de taal niet goed kent”* merkwaardig is voor een stuk opgesteld en ondertekend door een parlamentslid, die volgens het attest tevens de *“Chairman of U.N.P. District committee”* was. De neergelegde stukken komen dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.

3.5. Wat het neergelegde internetartikel betreft wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker hierin niet wordt vermeld en aldus niet wordt aangetoond dat deze informatie enigszins betrekking heeft op verzoeker. Aldus dient te worden vastgesteld dat het niet volstaat te verwijzen naar dergelijke, algemene informatie om aan te tonen dat dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.6. Verzoeker argumenteert dat gezien zijn verwondingen en medische behandelingen *“zijn verhaal de visu vast te stellen is. Zijn littekens zijn zeer duidelijk zichtbaar. Ook tijdens het verhoor op het CGVS werd dit vastgesteld. Trouwens, de grootte van de littekens geven zeer duidelijk aan dat het niet zomaar littekens zijn veroorzaakt door een gewone verwonding of gewoon ongeval. De grootte en frequentie wijzen op het feit dat er een aanval is gepleegd op verzoeker persoonlijk”* en verder dat hij *“was in de overtuiging dat het ziekenhuis zijn dossier wel aan zijn moeder zou meegeven. Echter, zijn moeder heeft meermaals het ziekenhuis daarom gevraagd, maar zij weigerden elk document af te geven. Zij weigerden evenzeer om de papieren rechtstreeks op te sturen naar België. (...) Uiteindelijk is verzoeker naar een Belgische arts geweest die de littekens heeft vastgesteld. (stuk 3) Hij heeft dan ook pijnstillers voorgeschreven omdat verzoeker nog steeds hinder ondervindt van zijn wonden. (stuk 4) Hij heeft het ziekenhuis namelijk veel te vroeg verlaten en was helemaal nog niet genezen van zijn wonden.”*

3.6.1. Het is niet aannemelijk dat de arts bij het ontslag uit een ziekenhuis geen informatie geeft aan zijn patiënt of diens naaste familie over zijn medische verzorging nu dit slechts in het belang kan zijn van de patiënt en zijn verdere behandeling. Er kan dan ook slechts vastgesteld worden dat indien verzoeker letsels heeft opgelopen, niet aangetoond wordt dat deze in Sri Lanka werden opgedaan en verzorgd.

Hoe dan ook en daargelaten het gebrek aan een medisch attest, is een dergelijk attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Dit blijkt tevens uit het medische attest dat verzoeker bij het verzoekschrift heeft gevoegd en het voorschrift van pijnstillers, waarin louter wordt vastgesteld dat verzoeker verschillende “oude littekens” heeft op zijn lichaam en medicatie voorgeschreven kreeg, wat bezwaarlijk een bewijs kan vormen van de waarachtigheid van het asielrelaas. Noch kan een vervolging blijken uit littekens die niet veroorzaakt werden door *“een gewone verwonding of gewoon ongeval”*.

3.7. Dat verzoeker zijn asielrelaas aldus niet adstrueert, klemmt temeer nu zijn verklaringen evenmin kunnen overtuigen. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoeker andersluidende verklaringen aflegde inzake de reden waarom hij gevisieerd en aangevallen werd, verzoeker stelde met name dat hij werd aangevallen omdat *“Zij verdachten mij van moord op één van hun partijleden”* (vragenlijst, p.3), terwijl hij op het CGVS als reden opgaf dat het *“een soort wraak”* was, met name omdat *“ze een lid waren kwijt geraakt wilden ze ook iemand van onze partij afmaken”* niettemin de ware dader *“bij hen ook wel bekend”* was (gehoorverslag CGVS, p.11). Aldus legt verzoeker geheel andersluidende verklaringen af met betrekking tot de rechtstreekse aanleiding van zijn vlucht, die de kern van zijn asielaanvraag uitmaakt. Overigens aangezien die dader bekend was bij de politie en via de televisie aan het publiek werd bekendgemaakt, is geheel ongeloofwaardig dat verzoeker geen bescherming kon vinden. Dit klemmt te meer nu verzoeker niet toelicht waarom hij wel attesten voor zijn asielrelaas in België kan vragen aan een advocaat en een parlementair maar geen beroep kan doen op hen voor zijn bescherming in Sri Lanka.

3.7.1. Verzoeker argumenteert *“dat dit een wel zeer onduidelijke en vage motivering is. (...) Verder mag verzoeker er op wijzen dat men niet mag vergeten dat dergelijke interviews een grote indruk maken en dat zijn leven er van afhangt. Kan hem de stress dan verweten worden? Daarenboven moet men ook indachtig zijn dat een tolk de gezegdes wel accuraat vertaalt, doch dat sommige indrukken, intonaties, uitdrukkingen,... anders kunnen liggen. Er is trouwens ook wel een groot taalverschil. Hoe dan ook. Verzoeker wil niet de schuld bij de tolk leggen, maar mag toch wel zeggen dat hij nooit willen zeggen en ook nooit bedoeld had om te zeggen dat men hem zelf van verdacht van de moord. Er is trouwens ook nooit enige twijfel geweest over het feit dat A.S. de schoten had gelost en daarbij een UPFA-lid had gedood. Verzoeker zelf werd nooit verdacht van de moord. Het was nooit zijn bedoeling om dergelijke indruk te maken op de interviewer”*.

3.7.2. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind. Geenszins kan uit de bestreden beslissing blijken dat *“De Commissaris- generaal (...) zich in allerlei bochten [wringt] waardoor hij zijn motiveringsplicht miskent”*. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker onder de indruk of zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan de tolk. Immers blijkt uit het administratief dossier dat ter verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker

maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. Aldus wordt de bestreden motivering niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

3.8. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt verder onderuitgehaald door de vaststelling dat verzoeker tevens vage verklaringen aflegt met betrekking tot de verdere evolutie van zijn beweerdde problemen sinds zijn vlucht, nu hij zelfs niet wist of er al dan niet een gerechtelijke procedure werd opgestart. Waar verzoeker argumenteert dat *“alles zeer snel gegaan”* is, en hij *“heeft dan ook niet de tijd gehad om te vragen hoe het nu juridisch verder zit”*, en dat *“Zijn moeder is een oude vrouw voor wie het ook niet evident is om naar de politie of overheid te stappen om te vragen of er een zaak tegen de belagers werd opgestart”* toont hij echter niet aan dat hij na zijn vlucht niet in de mogelijkheid was om zich dienaangaande te informeren. Integendeel verzoekers nalatigheid wordt bevestigd nu hij vanuit België wel nog in contact stond met zijn advocaat in Sri Lanka en een parlements lid die deel uitmaakte van zijn partij. Gelet op de ernst van de aangevoerde problemen, die hem er toe zouden hebben aangezet om zijn land van herkomst te ontvluchten, is het immers onaanvaardbaar dat verzoeker nooit geïnformeerd heeft naar de evolutie van zijn problemen en of hij desgevallend niet kan terugkeren. Verder kunnen de opmerkingen in het verzoekschrift, die enkel worden gestaafd door een attest van zijn advocaat dat zoals hoger uiteengezet geen objectief bewijsstuk uitmaakt, dat zowel zijn moeder als zijn advocaat tevergeefs hebben geprobeerd om gerechtelijke stappen te ondernemen maar de zaak *“in de doofpot gestopt”* werd verzoekers onwetendheid op het CGVS evenmin vergoelijken, laat staan de geloofwaardigheid van het asielrelaas herstellen.

3.9. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er wederom géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en tegenstrijdigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient aldus vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker zich tevens beroept op artikel 48/4, §2, c waar hij beweert dat er in Sri Lanka sprake is van *“willekeurig geweld”* wordt er echter geenszins aannemelijk gemaakt dat er in Sri Lanka thans sprake zou zijn van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet en verzoeker dit evenmin aan toont.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK